

לדייק מכאן: **הא בשר עוף** — **אסור** למי שנודר שלא לאכול "מן הבשר". ומשום שבנדרים הולכים אחר לשון בני אדם, הקוראים גם לבשר עוף "בשר".

ודין זה **אתאן לרבי עקיבא** דוקא, **דאמר** לענין לשון נדרים: **כל מיילי הנאמרים** לשליח ואינם מפורשים נשאנים כלולים בלשונו של המשלח מן הסתם, אך גם אינם יוצאים מן המוכן של לשונן, והנוהג הוא **דמימליך עליה שליח**, ושואל את המשלח האם גם ענין זה כלול בדבריו — לשון שכזאת, "**בר מיניה**" היא בנדרים.

והיינו, שלגבי הלכות נדרים, נכללים בלשון הנודר גם אותם דברים שאינם מפורשים לגמרי בלשונו של הנודר, אך במקרה של שליח, השליח מברר האם גם הם כלולים בלשונו של המשלח.

וכגון הכא, שאם אומר אדם לשלוחו קנה לי "בשר", אינו נשמע לשליח מסתם הלשון שהוא שולחו לקנות אפילו בשר עוף, אלא השליח נמלך בבעל הבית לדעת האם ככוונתו לכלול בלשונו גם בשר עוף. ולכן, הנודר מן הבשר הרי הוא נאסר גם בבשר עוף, כיון שאילו היה לשון "בשר" נאמר לשליח, היה השליח נמלך על עוף, ומוכח מזה שבשר העוף "בר מיניה" של "בשר". כי אילו לא היה בשר העוף נחשב כלל ממין הבשר, לא היה השליח נזקק להמלך במשלח האם כוונתו גם לבשר עוף.

דתניא: הנודר "מן הירק" — **מותר בדילועין**.

ורבי עקיבא אוסר בדילועין.

אמרו לו חכמים **לרבי עקיבא: וחלא** כאשר **אומר אדם לשלוחו "קח לנו ירק"**, **והוא** אינו מוצא לקנות אלא דילועין, אין הוא מביא דילועין, אלא הרי הוא חוזר **ואומר** למשלח "**לא מצאתי אלא דלועין**", ונמלך במשלח אם הוא רוצה דילועין. ומוכח שאין הדילועין בכלל הירק בלשון האנשים. כי אם היו נכללים הדילועין בלשון ירק לא היה בא השליח להמלך, אלא היה קונה מבלי לשאול את המשלח.

אמר להן רבי עקיבא: כן הדבר, אכן נמלך השליח במשלח אם לקנות דילועין במקום הירק. אך מזה עצמו יש לי ראייה שדילועין הן "בר מיניה" דירק, וגם הם נכללים בלשונו, כי **כלום אומר** השליח, כשלא מצא ירק — "**לא מצאתי אלא קטניות**"?

שהרי אילו לא היה מוצא ירק אלא קטניות היה אומר "לא מצאתי ירק" ותו לא, כי אין זה מענינו של השליח להציע למשלחו דברים אחרים.

אלא, מוכח מכאן **שדלועין בכלל** לשון "ירק" הן, אלא שאינן מפורשין לגמרי, ומשום כך חוזר השליח להמלך אם לקנותם

שעשו סימן להיכר ביניהם. וכן אסור שיהיה על השלחן חלב בשעה שאוכל בשר, או שיהיה בשר כשאוכל חלבי.

אוכל בשר והשני גבינה, אסרום חכמים לאכול יחד על שלחן אחד, שמא ישכחו ויאכלו אחד מן השני ויבואו לידי אכילת בשר וחלב יחד, אם לא